

det, Kommissionen i virkeligheden har som ansvar i dag?

Altså Kommissionen skal vel påse, at artikel 6 og artikel 7 i Traktaten overholdes, og har vel dermed også en forpligtelse til hele tiden at se, at tingene foregår, som de skal.

Og hvad er så forskellen på det, Kommissionen har som ansvar allerede i dag, og så det, statsministeren nu åbenbart er villig til på Danmarks vegne at indgå et kompromis om i EU på den regeringskonferenceafslutning, der kommer i Nice?

Ebbe Kalnæs (CD):

Jeg vil gerne spørge statsministeren ved denne lejlighed ud fra en sådan mere generel betragtning, om regeringen og statsministeren ikke i kølvandet af Østrigsagen og det, den har været brugt til af mange forskellige slags, og så det nuværende initiativ ikke tit tænker tilbage på, at hvis europæiske regeringsledere i 1920'erne og op til Europa kom i brand havde været lidt mere aktive på det her område, så havde Europa måske set anderledes ud?

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Jeg vil sige til hr. Peter Skaarup, at jeg mener, det i meget høj grad kommer an på, hvordan det videre forhandlingsforløb kommer til at forme sig, når det gælder den danske regerings endelige stillingtagen.

Der er i dag et billede af en meget stor spredning i tanker og ideer fra de forskellige medlemslande omkring artikel 7 og overvågningsdiskussionen og det at passe på de grundlæggende menneskelige demokratiske værdier.

Jeg kan ikke her i salen gå i detaljer, men kan sige, at viovre i den ene ende af forslagene ser en meget barsk og krævende her og nu-reaktion, en opstramning af artikel 7, og ovre i den anden ende af spektret ser en meget omhyggelig tilrettelagt procedure, hvor det at give en anbefaling til et bestemt land forudsætter en omhyggelig tilrettelagt dialog med det pågældende land.

Hvis man sådan skulle definere det i en sympatiskala, må jeg sige, at jeg tror, at regeringens sympati ligger meget i den del af spektret, jeg lige har sluttet med at omtale, altså hvor vi omhyggeligt tilrettelægger en dialog med et medlemsland, som måske i det politiske er ved at bevæge sig ind på en højreekstremistisk glidebane med risiko for at begynde at true nogle grundlæggende demokratiske værdier.

Umiddelbart må jeg sige, at jeg synes, det er en fordel, at vi får en forudgående dialog, før vi i givet fald skal til at skride til reaktioner. Jeg synes kun, vi kan være grundlæggende interesseret i at få en omhyggeligt tilrettelagt respektfyldt dialog, der kan slutte med en anbefaling til et land, før vi bare springer ud i en omfattende sanktion af den ene eller den anden karakter.

Og igen til hr. Peter Skaarup: Man handler ikke på den måde, at man siger: I får lidt flere eller færre stemmer, mod at vi får det og det. Sådan handler man ikke i det europæiske samarbejde. Sådan forhandler man ikke, må jeg sige til hr. Peter Skaarup.

Til spørgsmålet om overvågningscenteret i Wien har jeg simpelt hen ikke forudsætninger for eller konkret viden til, at jeg kan bekræfte eller afkræfte det, hr. Peter Skaarup var inde på. Spørg den relevante minister, så er jeg sikker på, at svaret kan gives.

Til hr. Thulesen Dahl om forskellen i forhold til det billede, hr. Thulesen Dahl tegnede: Jeg synes jo, at vi skal vurdere det her fornuftigt og i lyset af, hvad det er, vi lægger vægt på i vore værdier, og det er altså de grundlæggende menneskerettigheds værdier, som vi heldigvis deler med mange andre.

Peter Skaarup (DF):

Ja, jeg synes stadig væk ikke rigtig, vi får et klart svar. Det er et meget radikalt svar, må man sige. Måske har statsministeren lært det af sit kollegaparti i regeringen, fordi det er: på den ene side og på den anden side.

Det må vel efter den kæmpemæssige debat, der var i Danmark op til folkeafstemningen, omkring Østrigsanktionerne og overvågning, som måske i virkeligheden var årsag til, at det blev et nej, en af årsagerne til, at det blev et nej, som statsministeren var ked af at det blev, efter den meget omfattende debat må det vel være meget afgørende for regeringen at følge op på den modstand mod overvågning, ikke bare i forhold til Østrig, men også en generel overvågning.

Derfor vil jeg spørge statsministeren: Forudser statsministeren, at der vil kunne knyttes nogle alliancer blandt lande, som normalt vil være skeptiske over for den slags ting? Jeg tænker her bl.a. på England måske, eller det kunne være Finland eller andre lande, som er skeptiske over for den slags tendenser.

Arbejder regeringen med sådanne alliancer? For hvis ikke regeringen gør det, så må det jo